

Rosalinde von Ossietzky:

Generalstrejken i syndikalistisk teori

II.

Generalstrejken ärospas ofta i syndikalismens kamp mot krig och militarism. Anti-militarismen och pacifismen är också ett av de mest utmärkande dragen i den syndikalistiska läran vid sidan av internationalism, antiparlamentarism, anticentralism, ansvarig produktion och solidaritet samt det permanenta krigstillståndet på arbetsplatserna o. s. m. generalstrejkens lyckliga genomförande, bourgeoisins fall, produktionsmedlens överförande i arbetarens händer genom fackföreningarna och det definitiva och sligligna realiserandet av producentkooperationens idé, d. v. s. den företagsform där alla anställda är ägare. Lagardelle förklarar också att syndikalismen måste lära de kämpande massorna inse, att socialisternas inträngande i staten inte inverkar, något på deras öde: att förhållandet mellan klasserna är oförändrat; att tvångsorganen: armén, polisen, rättskipningen, förvaltningen etc) fungerar som förut, att tvärtom den nya makten endast har till uppgift att förstöra och förläsa arbetarorganisationerna, att dessa industriella politik endast går i den sociala tvändens tecken o. s. v. och han hävdar för övrigt att den franska syndikalismen har uppkommit just som en proletariatets reaktion mot demokratin!

I fälttåget mot kriget och militarismen vill alltså syndikalisterna också använda sig av generalstrejkens metod och även här kan man som man så vill spåra inflytande av Proudhon, som inte endast lade grunden till en humanistiskt motiverad socialism, utan även skrev en bok mot kriget, "Krig och fred". I en resolution, som antogs 1868 i Bryssel vid Internationella Arbetar-Associations kongress (i detta fall den första internationella, bildad 1864 i London) heter det ordagrant: "... i händelse av krig anbefalles den allmänna arbetsnedläggelsen, varvid kongressen uttalar som sin övertygelse, att den internationella solidariteten i alla länder är stark nog att tillfriskna folken sin hjälp i detta krig mot kriget."

Franska syndikalistkongressen i Marselle 1908 uttalande sig också i denna riktning och förklarade, att man i internationellt avseende måste uppfostra arbetarna så, att i händelse av krig mellan makterna arbetarna besvara krigsförklaringen med proklamerandet av den revolutionära generalstrejken.

I sin bok "Syndikalismen" (sid. 118 — 119, Stockholm 1936) framhåller John Andersson, att första världskrigets utbrott slog sönder den fackliga internationalen, men han anser det möjligt att arbetarna vid det tillfället förmått förhindra världskriget om Fackföreningsinternationalen mera beaktat

land, som inte underkastar sig skiljedomsförbundet, måste av den internationella arbetarclassen betraktas som angräparare. Från och med det ögonblicket är det de organiserade arbetarnas plikt i angripsstaten att genomföra generalstrejken. I de andra länderna är det organisationernas plikt att understötja denna strejkrörelse och att organisera "bojkott mot angripsstaten."

Syndikalismens viktigaste metod är alltså generalstrejken, men även vanliga strejker förekommer ju. Dessa tjänar emellertid endast som repetitionsövningar och är till för att trimma organisationen och öka entusiasmen. Även då man segrar i den fråga som gäller anses strejken dock inte bära betraktas som ett sätt att uppnå arbetstred. På grund av missbruk har strejkvapnet dessutom förlorat mycket av sin udd, konstaterar man bland syndikalisterna — strejker har ofta börjats vid olämplig tidpunkt, de bindande avtalen försvarar igångsättandet i det lägsta ögonblicket, avtalen hindrar också ofta sympatistrider etc.

Syndikalisterna vill för retest modernisera och intensifiera strejken och ivrar för en omläggning av taktiken: SAC:s konstituerande kongress 1910 påpekar att, den tiden för länge sedan är förbi då det var tillräckligt med "de korslagda armarnas" strider och man uppställer som föredömligt och efterföljansvärt exempel den typ av strejk som de franska arbetarna senare tillämpade 1936 — att stanna kvar på valplatsen. (Den direkta aktionen omfattar dock även andra verksamhetsformer än generalstrejken. Dit hör också: sabotage som sträcker sig från framkallandet av järnvägsolyckor och dyl. till exempelvis handelsbiträdenas relativt oskyldiga sabotage, att säga sanningen för kunderna beträffande de varor de köper, andra slag av sabotage är vidare Ca-canny "värde-förvärde" eller "lät-oss-arbeta-sakta-tills-arbetsigt", varna-är-villiga-att-gå-med-på-förhandlingar"-metoden — samt obstruktionen, d. v. s. att arbeta så långsamt och väl och följa alla föreskrifter så noga att nästan ingenting blir gjort; med förkärlek använt system av arbetarna inom kommunikationsväsendet. Andra medel i den direkta aktionen är etiketter, som visar att arbetet utförts under fackföreningsmässiga förhållanden, samt bojkott.)

I anslutning till frågan om genomförandet av generalstrejken har man också tagit upp problemet om syndikalismen accepterar och godkänner väpnat våld i övergångstidens kamp och

man anser bruket av vapen stå i relation till kapitalismens motstånd. Viktigast anser man det emellertid vara att de ekonomiska kamporganisationernas resurser tillvaratas i första hand och att största möjliga utsträckning — vapenkampen får komma i andra hand och om nöden det kräver. Vid Syndikalistiska Internationalens femte kongress i Paris 1935 sades det för övrigt, att den revolutionära syndikalismen endast erkänner våldet som ett försvarsmedel mot de härskande klassernas våldsmetoder i kampen för expropriation av produktionsmedlen och jorden genom det revolutionära folket.

Omfattningen av vapenvåld i samband med generalstrejken anser man sig dock kunna begränsa genom att kapitalismens motstånd undermineras. Detta sker lämpligen genom att knyta soldaterna till den socialistiska intressekampen. Under övergångstiden kommer det enligt syndikalisterna troligen även att upprättas en arbetarklassens egen försvarsorganisation.

Att den direkta aktionens olika grenar inte heller brukat bli resultatlösa när de omsatts i praktiken låter sig även lätt kontrolleras: Det var direkta arbetaraktioner i flera länder på kontinenten som blev avgörande för åtta-timmars-dagens genombrott i Sverige. Men det var inte lägstiftningen utan åtta-timmars-dagen som kom först! Handlingen går alltid före normen", som det heter i syndikalistisk ideologi —

Och när man omsatt generalstrejken i praktiken med eller utan modifikation och den fungerar helt eller delvis, men hittills endast i ett land åt gången, så har man också kunnat inkassera en avgjord tillfredsställelse: Svå var det 1912 då Englands "svarta armé" — 1 miljon kolgruvarbetare — fick reagera på knä genom sin direkta aktion och Daily Express talade förgäves om "generalvanvet!" Med hjälp av den direkta aktionens generalstrejk var det också som den s. k. Kapp-kuppen i Tyskland misslyckades 1920 och sedan 12 miljoner tyska arbetare lagt ned arbetet.

Den partiella generalstrejken i Italien samma år fick dock ett lysande slutresultat — trots att arbetarna höll fabrikena besatta i fem veckor måste de sedan dra sig tillbaka och även om striden medförde, såväl bögre löner som rätt till kontroll över fabriken och produktionen så måste det hela betecknas som en högst tveklaktig seger. Vilket i sin tur berodde på både stridens begränsning till en facksektor (järnarbetarna kunde till största delen

hålla verksamheten igång, men de kunde inte åta järn och till på köpet blev det råvarubrist eftersom de övriga industrier och jordbruket inte sympatistrejkdade!) och att den reformistiska fackföreningen, som var den största, slöt borgen med regeringen. Arbetsministern Labriola deklarerade också att regeringen inte var i stånd att behärska situationen och regeringschefen Giolitti var av samma mening, vilket visat parlamentets andraparagraf vid konfrontationen med arbetarnas grova artilleri, generalstrejken. Parollen "Resurser tillvaratas i 1789 ropade: Till Bastiljen! Våra dagarna proletariatet måste ropa: Till fabriker!" och den därpå följande fabriksokkupationen var

emellertid en strejk helt i syndikalismens anda eftersom arbetarna stannade kvar på arbetsplatsen. Spaniens syndikalister blev även 1936 en avgörande kraft i de direkta folkliga aktioner som möjliggjorde kamp mot fascismen och det var den stora syndikalistiska rörelsen där, CNT (Confederacion Nacional Trabajo), vilken 1936—39 genom sina lokala fackföreningar kontrollerade den största sektorn inom näringslivet på republikaniskt område, som svarade för den direkta insatsen i kampen mot militärkuppen och därmed ledde försvaret mot de generaler som i samarbete med Hitler och Mussolini ville krossa demokratin.

FRÄN UPPSLAGS BOK

MAURICE THOREZ, franska stalinisternas påve, "komplett solidarisk" med trotskister.

Visste ni det — efter kritiska fransmans uppfattning! — inte mindre än tre fjärdedelar av franska folket är 1940 hyllat "förrädarna" Pétain som "räddare"? Har ni någon gång läst det lustiga brev där Maurice Thores, de franska stalinisternas nuvarande påve, förklarar sig "komplett solidarisk" med trotskismen? I hans "Självsbiografi" återges det naturligtvis inte. Att Schuman självens upphovsman fram till 1918 varit tysk undersäte och i franska nationalförsamlingen av stalinisterna år 1947 hälsats med tillropet: "Voilà le boche!" (Se där tyskdjäveln!) vet inte heller alla politiskt intresserade. Viñent Aurio, Franska Republikens president, gjorde sig i sin ungdom ett namn som försvarare för anarkister och antimilitarister. Maurice Chevalier är 62 år gammal, 1,78 m. lång och väger 80 kilo. De som kan lite franska och känner till titlarna på Sartres teaterpjäser är säkert roade av den upplysningen att stalinisten André Marty, år 1917 ledare för franska svartahavsflotans myteri och i dag hundrafemtioprocentigt plåttigt partiman, inte bara kall-

hånsyn till politisk verksamhet personers åttityd under 1939 års kris endast känner till två kategorier: krisanhångare (bellicistes) och pacifister; bellicistes är de som ansåg att det måste göras motstånd mot Hitler och pacifister är München-männen — en kategoriklyvning som vi inte alls kan godta, även om vi förstår franska "fackkonformisternas" avsky för det äkliga hetykleri som många av dem som skriver med "motstånd"-verksamhet. Man stöter på dessa frågor när man ser på de intressanta uppgifterna om t. ex. filmregisseuren Henri Jeanson, om samarbetsmannen Gaston Bergery och en del annat. Men här föreligger invecklade sammanhang i fransk politik och samhällsliv; och även om man som vaken och kritisk iakttagare av fransk utveckling här och var kan ha någon invändning, så gläds man över att denna instruktiva, fräna uppslagsbok finns till och att den bjuder på ett så omfattande informativt och kritiskt material. Den rekommenderas! De två häften kostar tillsammans 600 fr.

Helmut Rüdiger.

Kvinnornas bruk av alkohol starkt ökat

Under de sista decennierna har alkoholvorna i oroväckande grad utbreddes bland kvinnorna, förklarar Nordiska 5:te nykterhets- och kulturkongress i Helsingfors. De alkoholvorna, som unga människor medför från sina hem, leder ofta till alkoholmissbruk, till onavsvara handlingar på det sexuella livets område, till förhastade och olyckliga äktenskap, till kriminella handlingar och bristande yrkesambition speciellt de unga flickorna bör besinna sina möjligheter att påverka sina manliga jämnåriga till nytta levnadsvanor. Kvinnorna bör aldrig uppmuntras till spritförtäring. Det är en god värddans plikt att vid festliga tillfällen tillse att det även bjudes goda alkoholfria drycker. Kvinnoföreningarna bör medverka till att sprida kunskap om alkoholen medicinska och sociala verkningar. (Helsingfors, TT.)

JUBILEUMS BOKEN

John Andersson
MED SAC
I 40-ÅRIG

Svar till red. Alb

Då det i kommentaren blev ställdes en direkt fråga om att få besvara När jag skrev: "— Eft utvecklingen i Ryssland under de 30 år kristendomen — prästerna förföljdes mördades —", så undrar jag står en sådan rög och säger: "Vad är syftet i att behålla läsaren att jag det?"

Svar: Jag vill inte inb som helst! Frågan som du vänt retorisk — att det samma som att besvara jag att Arbetarens Dessa måste väl ha obse Jeanson i ledare, artiklar ner oavslutligt påpekat hvecklingen varit i det st att det istället för att hand blivit en aggress diktaturstat.

Mitt syfte var att argument för en åsikt so som säkert inte delas d Arbetarens läserets, att likvidera kyrkan är tvi har jag svårt att se vad genom att skilja kyrka om. Säkert inte större ä på något sätt vilja kland samfund, tror jag att de het inom dessa. Ett litet Jag, i likhet med red. Je Johansson från SAC, und testen mot den falska ä jag jag från kvinnarna, jäsk ambition speciellt de unga flickorna bör besinna sina möjligheter att påverka sina manliga jämnåriga till nytta levnadsvanor. Kvinnorna bör aldrig uppmuntras till spritförtäring. Det är en god värddans plikt att vid festliga tillfällen tillse att det även bjudes goda alkoholfria drycker. Kvinnoföreningarna bör medverka till att sprida kunskap om alkoholen medicinska och sociala verkningar. (Helsingfors, TT.)

I alla satellitstater b misstar mig, kyrkan b statens angelägenhet, o från ungdomens fostran, lerjüngend. Nä, det är nat andra och tungt vägande lag, liksom när det gäller Ryssland. Politruken i ryska bevis för att kyrkan st Alla är ju övervakade, den, arbetarna i fabriks lösa polisen som en dikta stöder ställdes på. Det är en sanning m att det här i landet sk officiella kyrkans funkti propaganda för att ned över statens militära Ö det finns riktigt nog i e en passus där det heter hjälp till rikets styffe. Kanaka skulle flera inst än färre med det senaste renhetet för ögonen. M 30 år sedan blev där bl opinion, ledd i första ha de prästen, nuvarande Thyssel. Man fick då ett till denna kyrkoböna, så som inte vill, sedan de för försvaret. Det har v detta område sedan red sedan lämnade det.